

НЕИЗВЕСТНОСТЪ.

Не бѣха други пѣтъ отсѣжтвували отъ града толкова дълго чичо Стоименъ и даскалъ Димитъръ. Баба и тета Мара зеха да се безпокоятъ много. Кжде се дѣнаха тия хора? Дали не ги сполетѣ зло? Охъ, тия потайни пѣтиша какви изненади криятъ и какви беди! Нѣма ли край да има това? Баба се често питаше, защо ѝ е този животъ, защо Господъ не я прибере тамъ, дето е легналъ нейния другаръ дѣдо? Отдавна той е умрѣлъ. Оставилъ я е да тегли. Почива сладко той въ рида надъ самата църква подъ голѣмия брѣстъ. Тамъ турчинъ не смуцава неговия блаженъ сънь. Мжкитѣ на живота не го засѣгатъ.

Везденъ се луташе баба ту вкѣщи у насъ, или у чичови, ту по двора, или въ градината. Краката ѝ отслабнали, та приседне да почине, но отмора нѣма. Помраченитѣ ѝ отъ плачове очи търсятъ унесено все него — чичо. Той се мѣрне за мигъ въ нейното въображение и пакъ изчезне. Мжчи се тя да го догони, да го стигне и пригърне, да му разкаже, какъ дълбоко се кае невѣстата му, но не може. Ето тя земе да мисли, че руситѣ сж вече прогонили турцитѣ, дошли сж у Брѣстово, всичко се е помирило, най-после и той се е прибралъ. Колко е хубаво всичко това! Но за жалостъ не е истина, празна мечта е, която само разврежда нейнитѣ болки. Тя ходи всѣка заранъ и вечеръ у църква — свѣщица пали за негово здраве. Моли се предъ образа на Матерь Божия, но и това зе да ѝ омръзва. Нѣкакъвъ дяволски огънь опърли надеждата ѝ. Вѣрата ѝ постепенно отслабва. Тя вижда това. Черна скръбъ я пари. Горещи сълзи бликнатъ ненадейно и облѣягъ бузитѣ ѝ. И подигне отново очи къмъ небето за подкрепа, за утѣха. Тя проси отъ Бога вѣра и надежда. Но думитѣ на молитвата ѝ не се възнасятъ на горе, а сякашъ като едри камени падатъ край нея. Не чува ли тя тѣхния грохотъ?